

Fénysugár

Evangeliumi hitebresztő és hirtelnyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Mire szól a szabadság?

(Galata 5: 1.)

Mi a legkényesebb dolog a világon? A szabadság. Veszedelem, ha adják; veszedelem, ha megvonják. Szinte kétségbeejtő a helyzet. Mit csináljunk? Hagyjuk, hogy egyik oldalon folyton szítsák a lángját, másik oldalon pedig egész az elevenjéig nyirbálják a szárnyát?

A szabadság kényes volta is egy bizonyíték, hogy nincs más megoldás, mint a Kereszt. Igazi szabadság csak Isten országán keresztül áramolhat rá a föld kemény porondjára. Ha a szabadsággal emelni s nem sülyeszteni akarunk, akkor két dolgot kell tisztán látnunk. Kiknek szól a szabadság s mire szól a szabadság?

A szabadság csak aláztatos embereknek szólhat. Olyanoknak, akik ismerik önmagukat. Saját veszélyes voltukat. — s képesek ellenállást foglalni el önmagukkal szemben. Miért? Mert különben a szabadságuk rabszolga lesz: önzésük, nagyravágyásuk, hiúságuk s élvező lényük hosszú s gyorskezü rabszolgája. Szabadok lesznek s mégis megejthetők: a hizelgés tömjén füstjének egyetlen bódító bodra elég hozzá. Megvásárolhatók: egy tál lencséért s elnémíthatók: mihelyest a szólás szenvedést vonhatna maga után. Ugyhogy végül is azt kell kérdeznünk, hol itt a szabad ember? — „Én is szeretném úgy követni Krisztust, mint te,” — mondta egy király szolgájának — „de nem tehetem.” „Nem teheti, Felség? Akkor azt kérdezem: melyikünk a király? Felséged, vagy én?”

„A szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg!” A szabadság nem mindenre, a szabadság egy meghatározott életre szól. Csupán eszköz egy magasabbrendű élet megvalósításához. Ez a magasabbrendű élet a Krisztus. Csak nem azért vívták ki a sajtószabadságot, hogy a szenny- és ponyvairodalom útát találjon! A szabadság minden lehet, csak nem alkalom a test számára. A bennem elrejtett s nálam megvalósulást kereső mennyei gondolatok: az Istentől való életem kiélhetése, — ez a szabadság legfelsőbb rendeltetése. Erre használod azt te is? Csak ez a szabadság tesz önmegtágadóvá, nemessé, szolgálni tudóvá. Ez a szabadság hozhat friss levegőt a nyomasztó, fojtó magyar légkörbe. Csak ez a szabadság fordíthatja áldásra mindazt a drága vért és verejtéket,

melyet szabadságáért e nép szenvedett. Ez a szabadság pedig csak a Golgothán terem. Nem a milliárdosoktól, nem a nagy szavalóktól, nem a csodagyermekektől lesz az ország nagygyá, hanem, ha minél több szent Golgotha-i talajon élő, hívő keresztyén van benne. G. A.

Aggodalom.

Mindenki ismeri a gond szürke madarát, amely fölöttünk leselkedik és szeretné szárnyaival beárnyékolni és megnehezíteni a felvértzetlen szívet. Sokszor csak kis dolgokat hoz elénk a Sátán. Csendes szívvel hallgatjuk valahol Isten ígését és az szíven talál, amikor végigcikázik rajtunk az aggodalom: „Jaj mi lesz, elfelejtettem bezárni otthon a kaput?” vagy: „Mit fogok főzni holnap?” stb. Az ellenség elérte a célját. A szív zajos már a sok gondtól. Az Igenek nincs helye már ott. Vannak emberek, akiknek szíve különösen jó talaj az aggodalmaskodás számára. Beszéltem egyszer egy úrral, aki elmondta, hogy éjjel-nappal aggodott amiatt, hogy mit fog látni, ha a kisleánya törött lábáról lekerül a gipszkötés. Szegény ember, aki nem ismerte a szerető, kegyelmes Istent! Nagy terjedelmes bokor a gond. Ezernyi ága, levelecskéje van. Szenvednek anyagi, földi, testi, lelki gondok alatt az emberek. De mindezekre nézve ott van Isten Ígésében a nagy és csodálatosan drága felszólítás, Isteni parancs: „Minden gondotokat Óreá vessétek, mert Néki gondja van reátok.” (I. Pét. 5, 7.)

Az aggodalom mindig a kevélység, hitetlenség jele. A kis gyermek nem aggodik, reábízta magát nyugodtan édesanyjára. A büszke szív azt gondolja, hogy neki kell segítenie magán és elfelejti, hogy Isten mindenható Úr.

Sokszor nemes köntösben jelenik meg a gond. Aggódasz amiatt,

hogy miként fogod jól megállani helyedet a reádbízott munkában, vagy, hogyan fogod elnyerni a pálmát és koronát odafenn? A magad erejéből semmiképen sem; kár aggódnod is emiatt. Az Úr azonban célhoz tud juttatni még téged is. „Minden lehetséges a hívőnek.”

Ha a jövőre nézve hoz aggodalmakat az ellenség, higyjük el, hogy Urunk szeretete nem enged meg mást, csak ami hasznos lelkünk érdekében. „Hogy lesz, ha megoperálnak?” vagy: „mi lesz a fiamból?” stb. stb. Tegyük csak be kérdéseinket, nehézségeinket bizalommal a mindenható és szerető Isten kezébe. Milyen felséges előjog, hogy nekünk szabad ezt megtennünk az Ur Jézus által!

Aggódni, nemcsak gyengeség, hanem bűn is. Megbántjuk hitetlenségünkkel az Urat. Izrael népe is beleesett az aggodalmaskodás bűnébe ott a pusztában.

Az Úr mindennap kirendelte a manát nagy hűséggel az Ő népének. És mégis, némelyek aggódtak, hogy hátha holnap nem lesz! Félretettek másnapra, de az megromlott. A kegyelem minden nappal megújul! Az Úr arra akarja nevelni az embert, hogy Reábízza magát teljesen, mert ez az igazi boldogság az ember számára. Mily csodálatos élőképe a manna a mindennapi kenyérnek!

Egy kép elevenedik meg most előttem, még gyermekkoromból. Késő este volt. Mi gyermekek, már ágyban voltunk. Édesapánk ott ült

a kerek családi asztal mellett, gondterhelt arccal. A petróleum asztali lámpa sárgás fénye sok jegyzetet papírdarabot világított meg előtte és körülötte. Papírelyőt tett gondosan a lámpa elé, hogy az alvó gyermekek szemét ne bántsa a fény, ő maga pedig számolt, írt, majd megint áthúzott valamit. Ha közben felébredtünk félve, tisztelettel susogtuk egymásnak: „Apa költségvetést csinál.” Igen, közeledett elseje. Édesapám nem ismerte a Megváltót, Aki a megfáradottak terheit le tudja venni és segít azokon, akik Őhöz fordulnak, azért volt nehéz számára az élet terhe. De az Úr ma is hív szeretettel és egy boldog gondtalan életet tart készen számodra is, amelyben semmi felől nem kell aggódnod és Ő hordja minden terhedet.

B. A. d. t.

A BIBLIA KÖNYVEI

Prédikátor könyve.

(2)

Önként adódik, hogy összehasonlítsuk könyvünket a világirodalom egyik híres alakjával: Fauszttal. Joggal gondolnak arra, hogy Fauszt alakjának megrajzolásánál Goethét a Prédikátor könyve is ihlette. De mi most a kettő közötti nagy különbségre gondolunk. Fauszt nem éli végig a hiábavalóságok teljes sorát úgy, mint a Prédikátor főhőse. Ő az alkotó, sőt szervező munka sürgősforgásában s örömeiben talál vigaszt. Nem lát világos célt s nincs neki bizonyossága afelől, hogy amiben megnyugszik, az maga is nem fog-e egykor, — előbb, vagy utóbb, — hiábavalóságnak bizonyulni. Mennyivel diadalmasabb a Prédikátor könyvének betetőzése, amikor az Úr félelmében és a Neki

való engedelmességben látja meg a hiábavalóságok örvényei felett bizton elvivő hidat!

Kevesen veszik észre a Prédikátor könyvének még egy másik értékes vonását is. A hiábavalóság a Prédikátornál nem a dolgok muló — és sohasem új — voltában merül ki. Hanem abban, hogy nem tudják kielégíteni a szívet és a lelket. Továbbá, — a Prédikátor nem egy rendkívüli ember, akinek az esete más, mint a közönséges embereké. Fauszt csak a maga nyomorát éli át, vagy legfeljebb az emberek egy magasabb rangú fajtájáét. A Prédikátorban a közönséges ember is megtalálhatja a maga hiábavalóságait s az átlag-ember is az azokból való kimenetel útját.

A bibliai teljesség azért bizonyos, hogy nincs meg a Prédikátor könyvében. Azokban, amiket kidomborít: az emberi nyomor és a megoldás iránya körül, helyenként elsőrangú. Amannál: a hiábavalóság rajzában, a Bibliának egy más könyve sem múlja felül. De hiányzik nála egyik oldalon a hiábavalóság okainak megjelölése, a másik oldalon a Megváltóra szoruló voltunknak nyílt megállapítása. Nem jelent ez részünkről túlcsigázott igényeket. Hisz az ótestamentom korábbi könyveiben van már világos utalás mindakettőre! A teljességet igaz, hogy csak a Római levél hozza, mikor az egész 8. fejezetben azt magyarázza, hogy Isten miért vetett hiábavalóság alá mindeneket, s hogy Ki szabadít meg s milyen értelemben, — azok alól minket.

A Prédikátor könyve abban különbözik a többi tanító könyvektől, hogy prózában van írva. Az első két fejezet, mint bevezetés, tárgyalja a dolgok hiábavalóságát. A 3. s 4. fejezet kimutatja,

hogy minden Isten ajándéka. Rajta kívül nemcsak a szegénynek, de a királynak sincs biztonsága. Több gyakorlatitanács, majd újabbhiábavalóságok feltárása után, a 7. fejezet a megelégedettséget s egyszerűséget ajánlja. A 9—10. fejezet Jób könyvének problémáját érinti s megnyugtat, hogy a kegyeséget nem teszi hiábavalóvá, ha a kegyesnek sorsa külsőleg egybe is esik a gonoszokéval. A 11. s 12. záró fejezetekben mintha a Példabeszédek írójának tollát látnók szemünk előtt futni. Azét, aki oly nagyon szívén hordja az ifjúság ügyét s úgy szeretne tenni valamit annak érdekében.

Igen figyelemreméltó a könyv két utolsó mondata: az összefoglalás, amely az említetteken kívül az ítéletre mutat rá nagyon komolyan. Az ítélet fogja tényleg eldönteni végkép, hogy mi volt, mi nem volt hiábavalóság. Isten fog megítélni azért is, ha hiábavalóvá lett kezeid között az is, ami voltaképp a hiábavalóságból való kimenekedésekre adatott.

G. A.

Egy orvos sikeres gyógy-módja.

Az egyik orvos betegei között volt egy fiatalember, akin nem lehetett orvosi szerekkel segíteni. Bár sokféle fájdalomról panaszkodott, azért kevésbé éles szem is hamar megállapíthatta, hogy testi baja nincs, hanem a lelke beteg.

Mikor az orvos megint egyszer meglátogatta, panaszosan jegyezte meg, hogy milyen nyomorúságos az emberi élet. Az orvos azt felelte, hogy ez attól függ, mennyire tudja valaki az életét felhasználni és értékesíteni. „Ön eddig csak magának élt, próbáljon meg másokért élni és meglátja majd, milyen szép lesz az élet.” V. nem

zárkózott el e gondolat elől. Az orvos mindjárt meghívta, kísérje el néhány betegéhez. Olyan városrészbe mentek, ahol a legszegényebb emberek laktak. Egy nyomorúságos kunyhóba tértek be, ahova V. magában nem mert volna belépni. Az orvos elvezette egy kamrába, amilyent még sohasem látott, egy szegényes fekhelyhez, amelyen egy olasz fiú, aki gipszfigurákkal kereskedett, elhagyatva feküdt. A fiú arca beleillett a környezetébe. Mikor azonban megismerte orvosát és ez anyanyelvén megkérdezte tőle, hogy érzi magát, olyan napfényes mosollyal felelt, mintha nem is volnának fájdalmai.

Néhány perc múlva az orvos elment. Útközben megkérdezte kísérőjét: „Tud olaszul?” Mikor ez igennel felelt, azt mondta: „Már is tudnék számára egy feladatot. Rajtam kívül még egy férfi, egy belmissziói munkás, látogatja ezt a fiút, de mivel olaszul nem tud, csak a testi ápolással lehet segítségére. Az Ige vigasztalásában is részesíthetné a gyermeket, ha Ön vállalná a tolmácsolását.” — „Komolyan mondja ezt?” — kérdezte V. meglepődve. Az orvos a szemébe nézett és csendesen így szólt: „Kedves V., gondolt már valamikor arra, milyen értékes egy emberi lélek?” „Nem” — vallotta be V. — „még a magaméra sem gondoltam.” V.-re mély benyomást tett a beteg fiú elhagyatottsága és nyomorúsága. Másnap tényleg betöltötte a tolmács szerepét. Délután pedig újra ott ült a fiú betegágya mellett, mely most már halálos ágygá lett. Egyik kezével a fiú sovány kezét fogta, a másikban egy olasz Újtestamentomot tartott. A megkegyelmezett lator történetét olvasta volt fel s a fiú kérésére másodszor és harmadszor is el kellett ismételnie. Mikor abban a

hiszemben, hogy a halálosan fáradt fiú elaludt, abbahagyta az olvasást, a beteg hirtelen felült, majd ezzel a kiáltással: „Uram, emlékezzél meg rólam!” visszahanvatlott és kilehelte lelkét.

V. elgondolkozva ült a helyén. Közben észrevétlenül belépett az orvos. „Ugy-e, nem olyan nyomorúságos az emberi élet, ha az ember jól fel tudja használni?” — mondotta. V. háláosan kezét nyújtott néki: „Isten fizesse meg Önnek, hogy ide vezetett engem és megmutatta nekem, hol találok meg a gyógyulást.”

A grammofon törvény előtt.

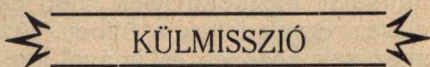
Egy grammofon-kereskedés tulajdonosnője, éppen megtette az előkészületeket, hogy egyik készülékébe egy verset mondhasson bele. Ekkor lépett be az üzletbe szállítójának az utazója. Egy pénzüsszeget kellett beszédnie, ennek a kifizetését követelte. Az asszony egy kis halasztást kért, mert pillanatnyilag semmi készpénzzel nem rendelkezett, viszont számíthatott reá, hogy a napokban néhány vevője nagyobb számlákat fog kifizetni.

„Én azonban rögtön, ebben a pillanatban akarom azt a pénzt!” — kiáltott reá az utazó. „Most nem tudok fizetni, azonban egy vagy két héten belül hiány nélkül elküldöm az összeget.” A férfi valósággal feldühödött és a legcsúnyább szitkok áradatát zúdította a reszkető asszonyra, sőt annyira megfélemlített magáról, hogy torkon ragadta és fojtogatta.

Szidalmazás és testi sértés miatt törvény elé állították az utazót. Mindent kereken letagadott. Azok közül, a szidalmak közül, amelyekkel vádolták, egyetlen-egy sem

vállalt. Ő csak a pénzt kérte udvariasan, de határozottan. Harmadik személy nem volt akkor jelen, tehát azt remélte, hogy kitarló tagadással kikerül a kellemetlenségből. Azonban, íme, egy váratlan, és pártatlan tanú lépett fel ellene. A grammofon, amely — mikor ez a férfi az üzletbe lépett, — éppen be volt állítva a költemény felvételére. — hűségesen felfogott minden szót. Most már lehetetlenség volt tagadnia. A készülék tölcseré belekiáltotta a terembe az akkori jelenet minden szavát, a férfi fenyegetéseit, szidalmait, az asszony kéréseit s végül „jaj”-kiáltását. — Az utazót természetesen, elítélték.

Isten mindent lát és mindent hall. Egyetlen szó — még a legtitkosabban kiejtett sem hangzik el a szélben. Egyetlen cselekedet sem marad titokban; nincs oly gondolat, mely valaha átsuhant egy emberi agyvelőn, mely elrejtve maradhatna a Mindentudó előtt. És eljön majd a nap, amikor minden nyilvánvalóvá lesz, — minden. Elénk kerülnek majd régen elfelejtett dolgok. Mi pedig el fogunk némulni Isten ítélő hangja előtt. Akkor már csak egynek lesz értéke számunkra, — az örökkévalóságba kiható értéke. Ha bűnbocsánatot nyertünk az Úr Jézusban való hit által és mint az Ő megváltottjai, örömmel tekinthetünk Istennek, az Ő vére által megbékélt Atyánknak, arcába.

KÜLMISSZIÓ

A pogányokból lett keresztyén nők helyzete.

Néhány adatot szeretnénk közölni arról, mennyire más a nők helyzete és ezzel kapcsolatosan a családi élet is ott, ahol a pogányok keresztyénekké lesznek,

Niasról írják: A gyermeknevelést a szülők közösen intézik. Mindkét nembeli gyermekkel egyformán bánnak. Rendesen épült házaikban a fiúknak, leányoknak külön hálószobáik vannak. A leányokat varrni, foltozni tanítják.

Schambalából (Afrika) jelentik: Feltűnő, hogy az egyes falvakban milyen nagy számmal vannak gyermekek.

„Néktek“, — mondják a pogányok a keresztyéneknek — „egy feleségetek van és sok gyermekeitek, nekünk pedig sok feleségünk és kevés gyermekünk.“ Az újszülöttet hálaadással fogadják a szülők és Istennek szentelik.

Az eljegyzés alkalmával azelőtt a szülők önkényesen határoztak. Most már megkérdézik a leányokat is. Szumatra szigetén még a misszionáriusok tanácsát is kikéri a törzsfőnökök. A kényszerházasságok száma igen kevés.

Az Aranyparton nem megy férjhez a leány olyanhoz, akinek már több felesége van. Kínában határozottan kijelenti, hogy csak keresztyén férfi felesége lesz.

A családi életben is más az asszony helyzete. Elfoglalhatja az őt megillető helyet és szeretettel bánnak vele. Pl. az indiánokról írják, hogy az asszonyok már ott sem rabszolgák többé.

Férjek és fiak azon vannak, hogy feleségeik és nőtestvéreik munkáját megkönnyítsék. Férj és feleség egyek lettek a hitben. Az étkezések közösek és imával kezdik meg azokat.

Szumatrán olyan foglalkozási ágak nyílnak meg a nők előtt, amikre azelőtt gondolniok sem lehetett volna. Sokan teszik le a tanítónői-képesítőt, másokat szü-

lésznőknek képeznek ki. Mális többen végeznek áldásos munkát a lakosság körében.

Herero asszonyok leányaikkal együtt varrni, mosni, vasalni tanulnak, egyeseknek varrógépjük is van. A misszionáriusnő azt mondja, hogy bámulatos ügyesen dolgoznak.

Kínában sok-sok bibliásasszonyt találunk. Ezeket a nőket a misszió alkalmazza, hogy a kínai nők között hirdessék az evangéliumot, árusítanak traktátusokat és osztanak orvosságokat. Vannak önkéntes munkások is. Linden misszionárius pl. egy vak nőről ír, aki azt, amit Isten csodadolgairól hall, lantkíséret mellett dalba foglalva elénekl. Hallgatóinak szívében többnyire kérdések kelnek, amelyekre azután nagy készséggel felel. — Beszélnek egy tungkuni özvegyről, aki falujában egymaga volt keresztyén. A falu lakócai csúfolták, azt mondták, hogy tanítása semmit sem ér, mert az igazság mindig a nagy tömegnél van. Az asszony azonban jól megfelelt nekik: A faluban sok salakhalmot lehet találni, de igen kevés gyöngyöt. Egyetlen gyöngy pedig bizonyosan többet ér, mint valamennyi salakrakás együttvéve. Erre békében hagyták.

Még sokat lehetne írni azokról a változásokról, melyek tapasztalhatók az egyesek és a községek életében. Minden azt bizonyítja, milyen csodálatos erővel tud munkálkodni Isten Szent Lelke, ahol engednek neki.

A világ nem tud messzebbre menni, csak ameddig lát. Legjobban megtaníthatjuk hinni az embereket a saját hitünk által.

Steinberger.

Tudakozzátok az írásokat!

Márc. 16. Luk. 20: 1-18. És. 52: 7-10. Már az ótestamentomban is örömondók azok, akik Isten szabadításának híret hozták el a népnek. Mennyivel méltóbban nevezhetjük evangéliumnak, vagyis örömhírnék, örvendőzenetnek az új-testamentom híradását: „Született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus a Dávid városában!” (Luk. 2: 11.) Pál apostol idézi is a rómaiabeliekhez írott levelében Ezsaiásnak ezeket a szavait: „Mily szépek a békesség hirdetőinek lábai, akik jöket hirdetnek.” (Róm. 10: 15.) De fájdalom, idéznie kell neki az ó-testamentomi prófétának azt a felsóhajtását is: „Uram, kicsoda hitt a mi beszédünknek?” (Róm. 10: 16.)

Márc. 17. Ján. 8: 46-59. Zsid. 9: 11-15. Ján. 13: 31-35. I. Pé. 1: 17-25. Az Ó tulajdon vére által, egyszer mindenkorra, örök váltság, — milyen fontos, súlyos szavak és igazságok ezek! Mennyire alkalmasak arra, hogy megnyugtassák a fölébredt lelkiismeretet, hogy békességet szerezzenek az emberi léleknek. Aki hittel meg tudja ragadni ezeket az igazságokat, az erőt nyer arra, hogy gyümölcsöket nem hozó, holt cselekedeteitől megszabadulva, az élő Istennek szolgáljon, s élete gyümölcsöket hozzon az örökévalóságra, amelynek hit által, már itt a földi életben örökösévé lett, s amelyet teljes valóságában meg fog nyerni odaát.

Márc. 18. Zsolt. 100. I. Sám. 6: 1-15. A filiszteusok azon voltak, hogy Isten ládáját, amely Isten jelenlétének volt a jelképe, eltávolítsák magok közül. Érezték, hogy ennek az előttük ismeretlen Istennek hatalmas ereje van, de ezt az erőt az ő büntetésükre használja föl, s ezt nem tudták elviselni. Nem a büntől féltek, csak a büntéstől. A vétékért való áldozatot sem bűnbánatból hozták meg, csak félelemből. De hát ezek tudatlan, pogány népek voltak. Nem elszomorító-e, ha a keresztység körében is látunk ilyenféle jelenségeket?

Márc. 19. Luk. 20: 19-26. I. Sám. 7: 1-9. Mennyire különbözik a Sámuel felfogása a filiszteusokétól! De még Izrael népe közül is mennyire kiválik Sámuel, milyen alkalmas a népnek a helyes útra való vezetésére! Nem Isten ládáját kell eltávolítani, hanem a bálványokat! De még a bálványok külső eltávolítása sem elegendő, a szívben kell őket lerombolni. A szívet kell az Úr számára elkészíteni s egyedül csak Őneki szolgálni. Akkor számíthatnak az Úr segítségére. A segítség megérkezésének másik feltétele még a hittel végzett buzgó imádság. Sámuel ebben is elől jár s az Úr meghallgatja imádságát. Oh milyen áldás a tisztán látó, határozottan beszélő és buzgón imádkozni tudó vezető.

Márc. 20. Luk. 20: 27-40. I. Sám. 7: 10-19. Az ima-meghallgatás mind-

járt mutatkozik. Az ellenség jön ugyan nagy hatalommal, de az Úrnak mennydörgő szava visszariasztja. Valjon nincs-e az Úrnak ma is hatalma így cselekedni? Kell-e félni az Isten hűséges gyermekeinek attól, hogy őket bármiféle ellenség is legyőzheti? Nem bízhatnak-e ma is a tiszta szívből és igaz hitből fakadó imádság meghallgatásában? Oh mily sokan tapasztalták Sámuel óta is, hogy az Úr őket megsegítette s újabb és újabb Ében-Házereket készített számukra, ahol teljes szívből hálát adhattak az Úrnak.

Márc. 21. Luk. 20: 41-21: 4. I. Sám. 8: 1-9. Sámuel Isten akaratából volt a népnek vezetője, s egész élete bizonyágot tett róla, hogy csakugyan az Úr akaratát viszi keresztül mindenben. Miért nem elégedtek meg evvel mégsem az izraeliták, miért kívántak királyt maguknak? Mert nagyravágyás támadt a szívökben. Ne legyenek ők se alábbvalók a pogány népeknél! Ha azoknak királyaik vannak, legyen nekik is királyok. Isten sokszor olyan kérést is meghallgat, amely nem az Ő kedve szerint való. Hadd tanulja meg így, az, aki oktalan dolgot kér, hogy milyen az, ha valaki a maga akaratát akarja keresztülvinni, s nem elégszik meg Isten rendelkezéseivel.

Márc. 22. Luk. 21: 5-19. I. Sám. 8: 10-22. Sámuel elősorolja a népnek, hogy mennyi nehézség és hátrány fog számukra keletkezni abból, hogy királyuk lesz, de az elvakult népet nem lehet lecsendesíteni mindenáron királyt akarnak. Ha Isten akaratát akarnák az emberek annyi erélyvel, kitartással keresztülvinni, mint amennyire a magukét akarják, mennyi áldás származhatnék abból. De a gőgös ember ezt legnehezebben tudja megtanulni. Pedig Isten igéje, a világtörténelem s a mindennapi élet egyaránt száz meg száz példával mutatja, hogy célt csak azok érnek, boldogok csak azok lesznek, akik a magok akaratát alá tudják rendelni Isten szent és bölcs akaratának.

Márc. 23. Luk. 21: 20-38. Zak. 9: 8-12. A próféta a jövőbe látó szemekkel hirdeti Izraelnek a király eljövetelét. Nem titkolja el, hogy a király most szegénységben fog eljönni, nem fényben és pompában. Nem harci ménen fog ülni, hanem számárháton. De egyszerű külseje alatt királyi lélek fog lakni, igazságot és szabadságot fog hozni s békesség hirdetője lesz, nemcsak Izrael népe, hanem a pogány népek között is. Milyen könnyű lett volna a prófécia nyomán fölismerni Jézusban azt, akiről az ótestamentomi próféták szóltak, ha a zsidó nép nyitott szemekkel és nyitott szívvel olvasta volna az írásokat, s nem engedte volna az álnok írástudók és farizeusok által magát félrevezettetni. Így azonban „elrejtettek azok az ő szemek elől” (Luk. 19: 42.) és ők „balgatók és rest-szívűek voltak mindazoknak az elhívésére, a miket a próféták szóltak.” (Luk. 24: 25.)

Márc. 24. Máté 21: 1—9. Fil. 2: 5—11. Ján. 12: 1—8. Zsid. 12: 1—6. Bármennyire megüresítette is magát Jézus, szolgai formát vévén magára, s bármennyire alkalmasnak találták is ellenségei éppen ezt az egyszerű külső látszatot arra, hogy Jézust lenézzék és megvessék, Isten akaratából mégis el kellett jönnie földi életében is egy napnak, amelyen legalább egy kicsiny sereg királyként ünnepelte. Halvány előképe ez annak a nagy dicsőségnek, mikor Jézus majd istenszövegnek teljes pompájában és hatalmában fog bevonulni a földre, s mikor kénytelen lesz minden szem meglátni ezt, még azoké is, akik Őt általszegették. (Jel. 1: 7.)

Márc. 25. Luk. 22: 39—53. Luk. 22: 66—23: 12. Jézus ellen semmi más vádat nem tudtak felhozni még legádázabb ellenségei sem, olyant, amelynek alapján elítélhették volna, csak azt az egyet, hogy Isten Fiának mondta magát. A zsidó főpap el is ítélte volna ennek az alapján, ha joga lett volna neki, hogy halalos ítéletet hozzon. De így Pilátushoz küldi. Pilátus pedig Heródeshez. Az egyik közönyssel bánik el vele, a másik gúnyolódással, kiki a maga szempontja szerint. De a Jézussal szemben elfoglalt állásunkat összehozza őket, barátokká lesznek. Jézus személye a legfontosabb döntő kérdés az embereknek viszonyában. Egyesíti azokat, akik elfogadják, s egyesíti azokat, akik elutasítják, ha addig távol álltak is egymástól.

Márc. 26. Luk. 23: 13—25. Luk. 23: 26—31. A nép itt most nagy kérdés elé van állítva. Az igazságot választja-e vagy a hamisságot? Isten Fiát akarja-e szabadon látni, vagy a gyilkost és lázadót? Melyiket akarja ott látni a keresztfán? Oh milyen rettenetes a felelet, milyen borzasztó a választás! S hányszor ismétlődött ez már azóta a keresztyénség történelmében! Talán nem mindig a legsúlyosabb, legnagyobb következményekkel járó kérdésekben, talán jelentéktelenebbnek látszó dolgokban van elénk állítva ez a kérdés: Jézus-e vagy Barabbást? de ha fel nem ismerjük a kérdés jelentőségét, vagy ha felismerve, ellenállunk, egészen bizonyos, hogy nagy zökkenést, visszaesést fog jelenteni keresztyén életünkben. Legyünk éberek!

Márc. 27. Luk. 23: 32—38. Zsolt. 111. A szeretetnek milyen mélységébe enged bepillantanak Jézusnak a kereszten elhangzó imádsága: „Atyám, bocsáss meg nekik.” Nemcsak harag, vagy gyűlölet nincs szívében kinzói, gyilkosai ellen, hanem olyan szeretet, amely erősebb a halálnál. Az a szeretet, amely remegve gondolt arra, hogy milyen rettenetes ítéletet vonnak magukra az Ő ellenségei, ha Isten kegyelme föl nem nyitja lelki szemüket, hogy meglássák bűnüket és megtérjenek. A megváltó szeretet szava ez, azé a szereteté, amely a kárhozat széléről is vissza akarja és vissza tudja fordítani a bűnöst. Ezekben a nagyheti napok-

ban hajoljunk meg újra mélységes háláadással a mi nagy Megváltónk előtt!

Márc. 28. Ján. 13: 1—15. I. Kor. 11: 23-32. Luk. 22: 14-20. I. Kor. 10: 16-17. Az úri szent vacsora szerzetetését nemcsak az evangélisták írják meg, hanem Pál apostol is, kiegészítve azt nagyon fontos intésekkel a keresztyének számára. Az úrvacsora vételét nem szabad olyan általános szokássá tenni, amelyben résztvehet bárki, minden odavaló lelki felkészültség nélkül. Súlyos következményei vannak annak, ha méltatlanul veszik fel az úrvacsorát azok, akik a szent asztalhoz járulnak. S nemcsak maguk számára, hanem a gyülekezet számára is. Erőtlenség, alvás a gyülekezeteket követi ezt a visszaélést. De ki a méltatlan? Aki bünbánat és alázatosság nélkül, a maga érdemeiben bízva, vagy aki hideg, közönyös szívvel járul az Úr szent asztalához, Orizzük meg magunkat ettől a méltatlan lelkülettől s vigyázzunk és imádkozzunk, hogy az úrvacsorát vevő gyülekezet is megőriztessék.

Márc. 29. Ján. 19: 17—30. És. 53. Luk. 23: 39—46. II. Kor. 5: 14—21. Az Úr a kereszthalál kínjai közt a lelkek megmentésére gondolt. Hiszen a kereszthalál is azért szenvedti. De a latorral folytatott párbeszéde is bizonyosságot tesz erről. Bűnbocsánatot, örök üdvösséget hirdet a mármár a kárhozatba hulló léleknek. S mikor elérkezik az Ő számára is a halál perce, a természet elborult, de Ő csendes-nyugodtan teszi le lelkét az Atya kezébe. „Elvégeztem a munkát, amelyet reám bízta,” mondja már a főpapi imában (János 17: 4) s most, miután a keresztyőrelmeit is végigszenvedte, még teljesebb joggal ejt-heti ki a diadalkiáltást: „Elvégeztetett!” (Ján. 19: 30.)

Márc. 30. Luk. 23: 50—56. Zsolt. 22: 2—20. A Jézus halálából kiáradó erő arimathiai József életében is megmutatja magát. József addig csak titokban volt Jézus tanítványa, mert félt a zsidóktól (Ján. 19: 38.), de most bátran oda mer lépni Pilátus elé, s elkérni tőle Jézus holttestét. Jézus váltságmunkájának dicsőséges elvégzése után adatott meg az Úrnak az, hogy mivel önként áldozatul adta, magot lásson és lelke szenvedése folytán megelégtíttessék. (És. 53: 10, 11.) S ez a szenvedés, ez a halál azóta is folyvást termi a maga gazdag gyümölcsseit.

Márc. 31. Márk. 16: 1—8. I. Kor. 5: 7—8. Máté 28: 1—10. I. Kor. 15: 12—20. El van-e már a te számóda hengerite a kő a Jézus sírjának szájától? Hiszed-e, tudod-e, hogy Ő feltámadt? Ha még a kételkedésnek vagy a hitetlenségnek köve zárja el előled a Jézus sírját, keresd Őt, aki megfeszítettet, keresd bűnödnek hordozóját, értsd meg az Ő halálának titkát, s meg fog nyílni előtted a sír, s lelki találkozásod lesz a Megfeszítetttel és Fellámadottal, s ezt a bizonyosságot soha többé senki el nem veheti tőled. Boldog, megáldott husvétot!

Vargha Gyuláné.